

Prijatelji Centra Aletti

Če želite naslednje številke lista Prijatelji Centra Aletti prejemati po elektronski pošti, nam, prosimo, pošljite svoj naslov na fundacija@centroaletti.com.

Št. 3 – Velika noč 2005

Dragi prijatelji!

Ob božiču smo si rekli, da v Luči, ki je prišla na svet, vse vidimo na nov način. Po Kristusovem rojstvu nič več ni tako, kot je bilo. Zdaj pa se ta skrivnost dopolni na še bolj pretresljiv način. Gospod mora vstopiti v smrt, v kateri se nabaja Adam in vse njegovo potomstvo, da bi mogel sprejeti celotno človeškost, v katero se je učlovečil. V smrt pa ne moremo vstopiti živi, treba je umreti. Gospod torej sprejme svojo smrt in ustopi v kraljestvo smrti, da bi privzel vso človeškost. Luč, ki nas je razveseljevala ob božiču, je tako zdaj vdrla tudi v grob in ostala prižgana.

Tudi v našem grobu, v katerega nas bodo nekega dne položili, je prižgana luč, saj nas tam Nekdo pričakuje.

Tako ali drugače vsi okušamo grob, noč, oddaljenost od luči in življenja; prej ali slej vsi doživimo trenutek, ko bi radi, da bi nas razsvetlila neka luč, da bi nas ogrela njena toplina in da bi se nekdo s toplo roko dotaknil našega mrzlega in mrtvega mesa ter nam vrnil življenje.

Vsak od nas skozi vse življenje na različnih področjih in z različnih vidikov doživlja in okuša smrt, ki nas čaka na koncu našega bivanja.

To je posledica greha, ki je ne moremo izločiti iz naše človeškosti in ki vedno gnezdi v kakšnem kotičku našega življenja ter nam stalno daje čutiti neko grenko žalost, neko ugaslo veselje in pomanjkanje poguma.

Človeškost, ki jo je Kristus privzel, ko se je učlovečil, pa je tudi naša. In ko se je spustil

v predpeklo, da bi iz smrti iztrgal vse Adamovo potomstvo, je rešil tudi našo človeškost. Zato smo zaradi doslednosti vere poklicani vzeti zares dejstvo, da je naša človeškost v Kristusu že iztrgana iz smrti, že prepojena z lučjo, že zavezana Očetu v sreči sinovstva. Poklicani smo, da se v dihu Svetega Duha zavežemo tej naši človeškosti, ki je v Kristusu že ustala. V tem prvem letu, odkar smo povezani tudi s tem listom, ste bili vi, naši prijatelji, močno prisotni med nami. Vaša dobrota se je v nas "prevedla" v poslanstvo, ki ga skušamo opravljati z vsemi močmi. Prav je, če se zavedate, da ste tudi zato, ker na ta način ljubite brate, prešli iz smrti v življenje (prim. 1 Jn 3,14).

V velikonočnem času torej molimo za vas, da bi mogli presenečeni odkriti, kako je kakšen kotiček vašega življenja, kjer ste morda veliko pretrpeli, postal bel in sijoč kot zlato na ikonah, ker ga gledate na ustalem Kristusu.

Pozdrav v Gospodu,

*p. Marko Ivan Rupnik
in ekipa Centra Aletti*

85 let patra Špidlíka

17. decembra je p. Špidlík dopolnil 85 let. Celotna ekipa Centra Aletti je želela ta dan praznovati v hvaležnosti Bogu in tudi kardinalu Špidlíku za dar srečanja z njim in za vsakodnevno življenje ob njem, ki za vse nas v Centru ostaja "pater Špidlík", "duhovni stavec", čeprav je zdaj postal tudi "naš kardinal". Dano nam je bilo, da smo ob tej priložnosti mogli obhajati sveto mašo v kapeli Odrašenikove Matere, ki jo je skupaj s p. Rupnikom teološko zasnoval prav p. Špidlík. Po maši, ki so se je udeležili kardinalovi najožji prijatelji, je sledilo kratko srečanje, na katerem so navzoči lahko osebno čestitali in voščili p. Špidlíku.

P. Rupnik mu je v imenu Centra Aletti poklonil prvi izvod priročnika pastoralne teologije. Priročnik izhaja iz estetskega počela vere, iz počela lepote, in vključuje teološko-duhovni nauk p. Špidlíka, ki ga razvijajo tudi ostali avtorji (poleg obsežnega prispevka p. Rupnika vsebuje knjiga prispevke p. Milana Žusta, Marie Campatelli in Micheline Tenace). Omenjeni priročnik je svojevrsten dokaz, da se veliko Špidlíkovo delo nadaljuje po njegovih učencih.

Največji dar in obenem presenečenje, ki je vse prisotne ganilo, pa je gotovo bilo papeževo pismo, napisano posebej za to priložnost.

V nadaljevanju prilagamo besedilo:

*Častitljivemu bratu
gospodu kardinalu Tomášu Špidlíku*

Ko praznujete Vašo 85-letnico, Vam, častitljivi brat, želim, da prejmete moja prisrčna voščila z zagotovilom moje hvaležnosti za služenje, ki ste ga doslej opravljali v Cerkvi.

12. decembra 1993 sem med mojim obiskom na Vzbojdnem inštitutu dejal, da mora v svetu, ki išče smisel bivanja, teološka znanost postati modrost, ki oplaja življenje. Pogosto mislimo, da moramo vedno začeti od začetka, skupnost Vzbojdnega inštituta pa je poklicana, da po slavnih sledih čudovitih višin vzhodnih očetov in doktrinalnega bogastva zabodnih očetov poma-

Kardinal Tomáš Špidlík pri maši v kapeli Odrašenikove Matere

ga vsem vrniti ponos, da se čutimo njihovi otroci v Kristusu in udeleženci pri isti dediščini. Zdi se mi, gospod kardinal, da je mogoče videti, kako se v tistih besedah na neki način izraža celotno Vaše življenje strokovnjaka in redovnika.

Spominjam se, da sem tudi ob koncu duhovnih vaj za kurijo, ki ste jih vodili v začetku postnega časa leta 1995, izrazil spoštovanje in občudovanje do Vas. Tedaj sem vam pisal: "S toplo, privlačno in prepričljivo besedo, s širokim in globokim teološkim znanjem, z očarljivim bogastvom človeškosti, s katerim se je odlikoval vaš govor, ste nam omogočili okušanje lepote in globine misli vzhodnih krščanskih očetov in velikih ruskih mistikov".

Veseli me, da lahko tudi ob tej priložnosti obnovim živo občudovanje do Vašega dela. Okrog Vas, v Centru Aletti, ki sem ga pred enajstimi leti z radostjo odprl, namreč živi skupnost, ki je pripravljena zbirati Vašo bogato dediščino in jo ustvarjalno nadaljevati, kot pričajo na področju umetnosti mozaiki v kapeli Odrašenikove Matere in na področju teološkega razmišljanja knjiga "Pastoralna teologija. Začeni z lepoto", ki je bila pripravljena za to priložnost.

Z željo, da bi še dolgo nadaljevali svoje dragoceno služenje Cerkvi, izrekam iskrene čestitke ob Vašem rojstnem dnevu in iz srca podeljujem apostolski blagoslov Vam in Vaši skupnosti, kakor tudi vsem, ki črpajo iz Vašega bogatega duhovnega učiteljsva.

*V Vatikanu, 17. decembra 2004
Janez Pavel II.*

Velika noč – Bog se spominja

Greh je potisnil človeštvo v ločitev, v osamitev, kjer vlada samouveljavitveno počelo in kjer oseba, ki je podoba občestva, vse bolj postaja posameznik, količinski pojem, rezultat neke vsote. Oseba je počelo skupnosti, ker je bitje svobodnih odnosov, medtem ko je posameznik lahko le počelo množice, tj. vsote več posameznikov. Človeška zgodovina je dramatičen boj med samouveljavitvenimi silami, ki si nasprotujejo. Zemlja je posejana z grobovi, nad katerimi nekateri dvigajo spomenike, da ne bi pozabili tega, kar je dokončno izročeno pozabi, medtem ko jih drugi zagrizeno rušijo, da se ne bi spominjali tujih junakov, ki pomenijo njihov polom. V tem boju, ki je bolj ali manj divji ali plemenit, odvisno od gledišča, na koncu v vsakem primeru zmaga pozaba. Na škodi pa je človek in njegovo življenje. Božja ljubezen nas je zajela na tem pokopališču, kjer vlada ločitev, sovraštvo in pozaba. V svoji ljubezni Bog ni pozabil človeka, toda do njega je lahko prišel samo preko smrti. Bog se je moral spustiti v grob, da bi našel vse Adamove otroke, kajti grob je zadnja postaja vsakega človeka. Za vstop v grob in srečanje s človekom pa Bog ni mogel hliniti smrti in ji kljubovati kot nekakšen super-junak, ampak je moral vzeti nase celotno človeško usodo in – kot človek – doživeti tragedijo smrti, ki je posledica greha. Bog se je svobodno zavezal človeštvu, iz ljubezni in v ljubezni. Zato je v Jezusu Kristusu Bog zadet od smrti, od človeške roke, od greha. Človeškost, ki se razodeva v vstalem Kristusu, pa je svetla, prosojna in do take mere vtisnjena v sinovstvo, da se v Sinu dostojno vrača k Očetu. V Kristusu, Bogu-Človeku, je umrljivost Adamovih potomcev sprejeta in premagana z božansko močjo. In smrt, ki je vstopila v svet zaradi greha, nima več moči, da bi razkrajala človekovo bivanje in v njem ločevala neustvarjeno od ustvarjenega. V Kristusu vse človeško – in v človeku tudi stvarstvo – živi "nepomešano in neločeno", neločljivo povezano z Božjim življenjem.

Iz povedanega sta razvidni dve med seboj povezani stvari: da je velikonočno

tridnevje način bivanja Božje ljubezni v zgodovini in da Božji spomin preobraža, spreminja. Božji spomin vse ohranja v moči ljubezni oziroma na način ljubezni. Ljubezen pa se uresničuje v veliki noči. Zato Bog ohranja stvari v spominu tako, da gre skozi veliko noč. Če se človek oddalji, Bog ne pretrga odnosa z njim, ampak mu sledi vse do brezna. Ne z objestnostjo, nasprotno – človeku se pusti raniti, samo da bi ostal z njim. Zato Božji spomin ni statičen, ne v odnosu do Boga ne v odnosu do človeka. Božji spomin ne vodi v okamnitev. Ni "kronika" ali seznam dejstev, iztrganih iz propadljivosti časa, temveč osebni spomin, spomin treh svetih Oseb. Zato je to dinamičen spomin, in sicer na absoluten način, tako da je zmožen najti človeka v blatu in se ga spominjati ustvarjenega po Božji podobi in odrešenega v lepoti Sina. (...)

Most med zemljo in nebom, med ustvarjenim in absolutnim, med krhkim in popolnim, med časom in večnostjo je ljubezen. Sveti Pavel namreč pravi: "Ljubezen nikoli ne mine" (1 Kor 13,8). Ljubezen pomeni prekoračenje meja, prehajanje (prim. 1 Jn 3,14). Vse, kar živimo v ljubezni, je na neki način že prešlo v večnost, kajti ljubezen traja vekomaj. Vse, kar je prepojeno z ljubeznijo, je že odtujeno smrti in shranjeno za življenje. To, kar živimo v služenju ljubezni, je iztrgano smrti za življenje. Ljubezen vse neguje. Ljubezen je zvesti spomin na vse. Vse, kar vstopi v ljubezen, se ne more več izgubiti, ne more se izneveriti, ne more strohneti, ne more se spriditi. Vlagati v ljubezen pomeni ustvarjati "zaklade v nebesih, kjer jih ne uničujeta ne molj ne rja in kjer tatovi ne vlamljajo in ne kradejo" (Mt 6,20). In ta prostor je *unikum*, je oseba Jezusa Kristusa. Samo v Kristusu človeštvo, ki ga je on privzel in odrešil ter oblikoval po volji Boga Očeta, živi "skrito s Kristusom v Bogu" (Kol 3,3) in pričakuje razodetje svojega Božjega sinovstva (prim. Rm 8,19). Samo v Kristusu nam je dan zaklad, ki je rešen propadljivosti, kajti samo v Kristusu je bilo človeštvo iztrgano smrti in vrnjeno slavi Božjih otrok.

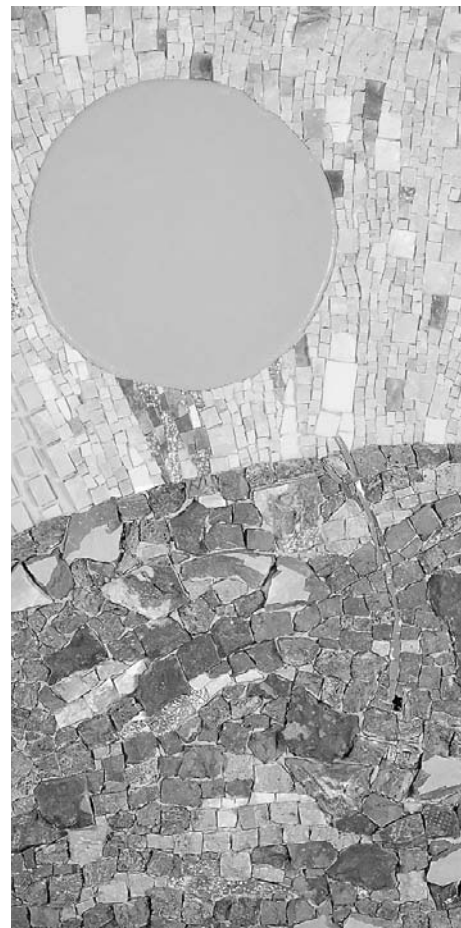
(...)

Ko se Kristus v celoti zaupa Očetu in ljudem, tako da je vsa njegova oseba

izročena ljubezenski žrtvi, ga zasramujejo, tolčejo, prebodejo in ubijejo na križu. Ker pa Kristus umre zaradi ljubezni in se iz ljubezni izroči ljudem in Očetu, ga Očetova ljubezen obudi. Po vstajenju se Kristus apostolom prikaže z ranami, ki so znamenje in pričevanje o smrti iz ljubezni, o do konca darovani žrtvi, o njegovi popolni prepojenosti z ljubeznijo in za ljubezen, ki ga tako iztrga smrti. Najmočnejši dokaz za Kristusovo vstajenje je namreč njegova smrt (prim. Mr 10,32-34). Način smrti zagotavlja odrešenje. Kristus je napovedal, da bo izročen v človeške roke, da ga bodo zasmehovali, pljuvali vanj, ga bičali, ga obsodili na smrt in umorili, toda po treh dneh bo vstal. Prvi del njegove napovedi se je uresničil s prelitjem krvi, s pribitimi rokami in nogami ter s prebodeno stranjo. In prav to dejstvo zagotavlja resničnost napovedi, saj je izpričano s celoto osebe, z ljubezensko žrtvijo. Zaradi tega torej ni nobenega dvoma niti o resničnosti drugega dela prerokbe, da bo namreč tretji dan vstal. Oče, ki ga je obudil od mrtvih, bi lahko tudi zbrisal znamenja ran. Vendar jih je pustil oziroma so celo postale prepoznavno znamenje Kristusa, njegove osebe, njegove identitete, kajti samo ljubezen je nezamenljiva identiteta osebe. Ljubezen je vedno osebna in ima konkretno obličje. V ljubezen vpletene sile so nenadomestljive. Vsakdo lahko naredi dobro delo, toda ljubezen, s katero ga napravi, je nenadomestljiva in je za večno shranjena v spomin ljubezni. Tako se je zgodilo s Kristusom. Učenci so ga prepoznali po ranah, ki so največji izraz ljubezni. In ker so bili tako iz sebe, da niso mogli verovati, jih je vprašal, če imajo kaj hrane. Skupaj z njimi je jedel ribo, da bi videli, da ne gre za prikazen. Kristus jim je tako dal spet doživeti to, kar so v njegovi ljubezni živeli pred veliko nočjo. Apostol Peter namreč pravi: "mi, ki smo z njim jedli in pili, potem ko je vstal od mrtvih" (Apd 10,41). Kristus torej še naprej hodi z nami, kot pravi Hermov pastir, in v njem v večni anamnezi bogoslužno živimo svoje odrešenje, tj. dejanje ljubezni, s katerim nas je zajel in vključil v svojo ljubezen.

(...)

Če se pustimo prepojiti s Svetim Duhom, z ljubeznijo in živimo našo

"Bo živel tudi, če umre" - Reggio Emilia, Italija

identiteto kot poklicanost po ljubezni in k ljubezni, gotovo vseeno propadamo, kajti kdor ljubi, se iztroši za ljubezen. Ljubezen terja žrtev. Ljubezen ne omogoča varčevanja, ne dovoljuje počitka. Ljubezen ne išče svojega, ampak izčrpava, uničuje, rani. Kdor ljubi, bo prej ali slej križan. Toda prav tedaj je življenje kot pšenično zrno, ki je padlo v zemljo in umrlo, da bi vzkalilo. Rane ljubezni, vrezane v naše meso, v našo osebno zgodovino, so pričevanje modrosti umiranja za vstajenje.

(...)

Ljubezen, ki nam jo podarja Sveti Duh, nas dela podobne Kristusu, nas vanj vceplja in tako v njem najdemo vse, kar smo ljubili in s čimer smo ljubili. Ta ljubezen nam razpira Kristusovo ljubezen na popoln način, v njej srečamo Očeta in vse tiste, ki jih Oče ljubi. To je večno življenje.

Odlomek je iz knjige p. Rupnika Ljubezen pa ostane, ki bo v kratkem izšla pri Ognjišču

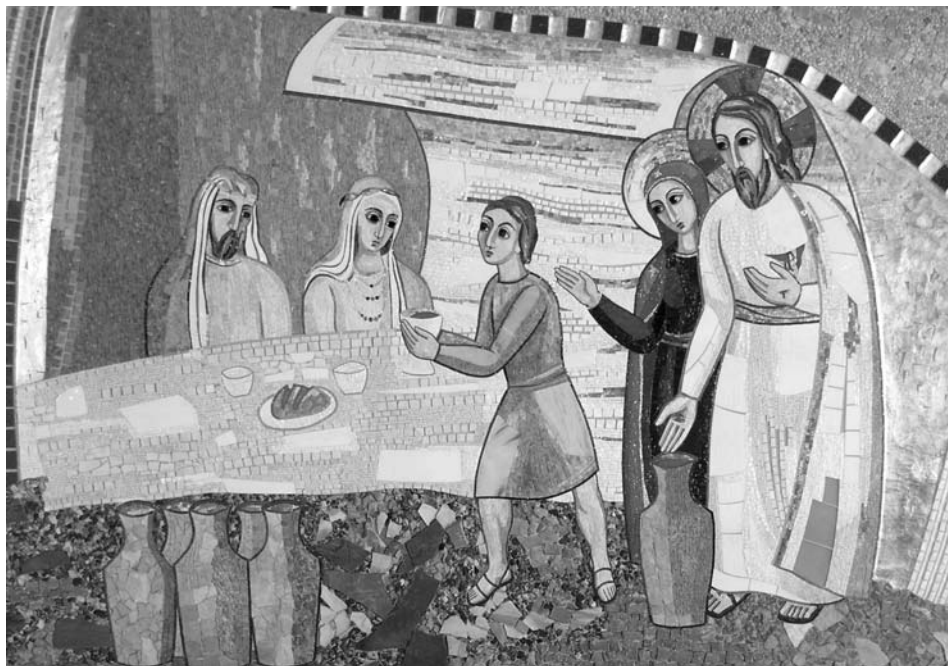
Mozaik v ZDA

Odpotovalo nas je le devet, ker dva iz naše ekipe nista prejela vizuma za Združene države. Poleteli smo s petimi urami zamude, saj zaradi snežne nevihte na atlantski obali letala niso mogla pristajati po običajnem redu. Na letališču v New Yorku bi skorajda morali pustiti še enega umetnika, ker je bil njegov sicer še veljaven vizum starega tipa in zato po novih pravilih neustrezen. Pred tem pa so na ameriški ambasadi v Rimu dejali, da je z omenjenim vizumom vse v redu...

Namesto ob dveh popoldne smo se tako z letališča odpeljali ob osmih zvečer, kar je po evropskem času pomenilo ob dveh zjutraj... V New Haven (Connecticut) smo prispeli po dveurni vožnji z mini avtobusom, katerega veseli šofer je prehitel tovornjake kar po desni strani in z vso hitrostjo sekal napol zaledenele ovinke.

Počasi smo začeli razumevati, da smo prišli v Ameriko!

Morda zato, ker smo bili tako daleč od doma, morda zato, ker smo že utečena ekipa, morda zato, ker nas je skrbelo, da ne bomo pravočasno končali, saj je bilo vendarle treba napraviti več kot 100 kvadratnih metrov mozaika ...

Svatba v galilejski Kani

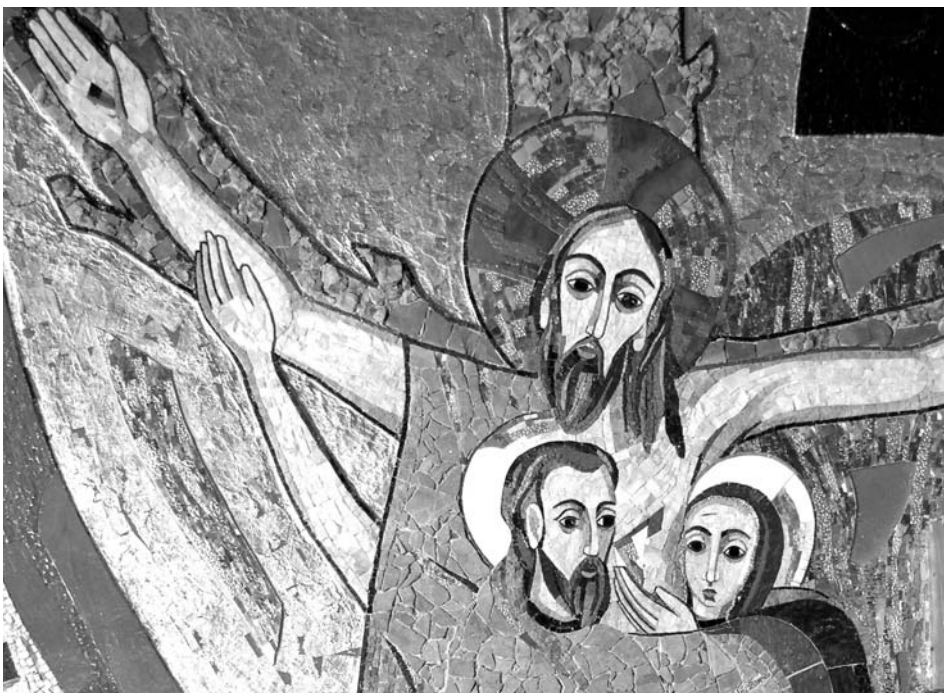
dejstvo je, da smo ne glede na menjavo časovnega pasu in ne glede na našo utrujenost v teh dveh tednih delali s tako intenzivnostjo, ritmom in veseljem, da smo se sami sebi čudili. Res pa je tudi, da je bilo gostoljubje Kolumbovih vitezov, pri katerih smo delali mozaik, preprosto neopisljivo. Obiski med delom še zdaleč niso bili moteči, ampak so bili v resnično pomoč, saj smo tako lahko stalno preverjali to, kar smo že naredili. Lepo je

bilo videti vsak dan bolj začudene poglede in slišati vse bolj zanimiva vprašanja ter vedeti, da bo na koncu vse še bolj lepo.

Kolumbovi vitezi so dobrodelna združba, ki je nastala po navdihu patra McGyvneya, irskega duhovnika. Ta je ob koncu državljanske vojne, ko je videl revščino številnih vdov in sirot, organiziral mrežo pomoči. To je ostala temeljna karizma Kolumbovih vitezov, ki s svojimi darovi predstavljajo pravo "socialno organizacijo" v Ameriki in v svetu.

Kapela, ki jo je atelje v sodelovanju z arhitektom Marcianijem popolnoma prenovil, je posvečena Sveti Družini, prizori pa so upodobljeni na treh stenah. Stene so posebej za to postavili v prostoru, ki je sicer – kot preostali del stolpnice – obdan samo s steklom in jeklom. Sveta Družina je upodobljena na teološki način: s prizorom božiča, svatbe v galilejski Kani in križanja, pri katerem Kristus s svojim plaščem obleče Mater in apostola Janeza.

Še naprej se Bogu zahvaljujemo za vse, kar razodeva po teh mozaikih, in ga prosimo za milost, da bi bili tega vredni.

Križanje - detajl

etiketa
tiskarna, d.d., Žiri
- EPRO

*Zahvaljujemo se tiskarni Etiketa,
ki je omogočila tiskanje.*

CENTER ALETTI, VIA PAOLINA 25, 00184 RIM, ITALIJA - TEL.: (0039) 06 4824588; FAKS: (0039) 06 485876; www.centroaletti.com/slo

USTANOVA CENTER ALETTI, C. POD TIČNICO 3, 1381 RAKEK; TEL.: 031 236100; fundacija@centroaletti.com. ŠT. TRANSAKCIJSKEGA RAČUNA 24400-9004484221.

PRI MOREBITNI DONACIJI VEDNO NAPIŠITE SVOJ NASLOV.